

ΤΑ ΚΟΥΚΑΚΙΑ

- Δημοσίευση: Matthaios2247

Ο τίτλος δεν είναι παραπλανητικός, μήτε κρύβει από κάτω κάποιο μήνυμα, ως κουβέρτα ζεστασιάς σε αποστεωμένο σώμα κοριτσιού με σπίρτα. Όποιος κατάλαβε, κατάλαβε. Μεσουςών των αθλίων συνθηκών που επικρατούν στην Ελλάδα του 2014, στην Ευρώπη του 2014, στον πλανήτη Γη του 2014, οι άνθρωποι καλούνται πάνω απ' όλα να δείξουν την ανθρωπιά τους.

Δυστυχώς, όμως, η παραπάνω πρόταση τίθεται απευθείας εν αμφιβόλω, αν σκεφτεί κανείς ότι οι ασκούντες κάθε είδους εξουσία, αδράχνουν συνεχώς, με αστρική σχεδόν ταχύτητα, την ευκαιρία να μην κινητοποιήσουν μάζες, αλλά να κινητοποιήσουν μόνον άρρωστα μυαλά και να πυροδοτήσουν ατζέντες, με αποτέλεσμα την εξοντωτική πτωτική πορεία κάθε είδους ευπρέπειας, ιδεολογίας και πολιτισμού.

Δεν φοβάμαι να δηλώσω πως οι περισσότεροι έχουν αποκτηνωθεί εντελώς. Τόσο πολύ, που δε διστάζουν να τσαλαπατήσουν μαλλιαρά σκυλιά αδέσποτα, άλλα καφέ και θηλυκά που αναζητούν λαίμαργα την γωνία από το τοστ του δεκαεξάχρονου μαθητή έξω από το κυλικείο του λυκείου, άλλα λευκά κι αρσενικά που πλαγιάζουν λυπημένα με τη βροχή να τα μουσκεύει στα γραφεία της αστυνομίας, βρώμικα, τλαιπωρημένα, πεινασμένα, τσιμπλιασμένα, αδέσποτα. Αδέσποτα, άνθρωποι, δίχως στέγη. Οι ιδιοκτήτες τους κουράστηκαν να τα ταΐζουν, βλέπετε, βαρέθηκαν τη συντροφιά, το γάβγισμα τους και τα άφησαν στους δρόμους λες κι είχαν, τάχα μου δήθεν, κάρτα αλλαγής. Κι αυτό είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα με τα κεφάλια των ανθρώπων: θεωρούν, ή έχουν μεγαλώσει με την ολέθρια αντίληψη πως τα ζώα είναι πράγματα, κορδέλες, βάζα, μπιμπελό, ένα στενό σώβρακο που σε σφίγγει, μια μπλούζα δυο νούμερα μεγαλύτερη. Υπάρχει, όμως, μια θεμελιώδης διαφορά ανάμεσα στα σκυλιά και στα κατσαβίδια. Τα σκυλιά νιώθουν τον πόνο, ενώ τα κατσαβίδια όχι.

Είναι τουλάχιστον αηδιαστικό, τιποτένιο και ξετσιπωτικό να αναρτώνται στο διαδίκτυο βίντεο που απεικονίζουν το βασανιστικό γδάρσιμο ζώων πριν θανατωθούν, για να φορά η κάθε κυράτσα τις υποτιθέμενες μπότες των Εσκιμώων ή το λεχθέν με άκρως βλάχικη προφορά δερμάτινο μπουφάν τύπου Aviator. Είναι εξαιρετικά (ηδονικά για κάποια τέρατα που, ω καιροί, ω ήθη, πάνε και φτιάχνουν μηχανές γδαρσίματος!) οδυνηρό να σκέφτεσαι ότι η γούνα που φοράς ομόρφαινε κάποτε το λαιμό μιας θαρραλέας αλεπούς. Σε πιάνουν τα κλάματα όταν συλλογίζεσαι πως η ζώνη σου είναι προϊόν αβάσταχτου πόνου κι ασταμάτητου ουρλιαχτού. Βέβαια, όλες τούτες οι σκέψεις αφορούν τους καλά οργανωμένους εγκεφάλους κι όχι ανθρωπάκια με απειροελάχιστο ποσοστό συνείδησης- ας μην αναφέρουμε την πολιτική ή, μάλλον, τρομοκρατική παράταξη στην οποία δρουν. Και σε καμία περίπτωση δεν θεωρείται αυτό νόμιμη συνθήκη λόγω της υπεροχής των ανθρώπων στη ζωική αλυσίδα, αλλά αντιθέτως θεωρείται καταπάτηση δικαιωμάτων και ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ της πραγματικότητας. Μόνο τρέλα ονομάζεται αυτό, άνθρωποι. Τρέλα, ψυχασθένεια.

Είναι ν' απορεί κανείς με αυτούς που προσπερνούν ασυγκίνητοι τα πτώματα σκύλων και γατών στις άκρες των δρόμων, μες στις κοιλιές των οποίων παρελαύνουν, παρτάρουν,

ξεφαντώνουν και παχαίνουν τα σιχαμερά σκουλήκια της αποσύνθεσης και οι κρεατόμυγες. Άραγε είναι λογικό να παρακολουθεί κανείς μεγαλόσωμο σκύλο να περπατά με την κλείδωση ως πατούσα, γιατί το μήμα από εκεί και κάτω έχει αχρηστευθεί από το σπάσιμο; Ποιος θα δώσει απάντηση; Γιατί κανείς δεν σηκώνει χέρι;

Το τελευταίο ερώτημα που θέτει κανείς στον εαυτό του είναι το εξής: γιατί άραγε να θεωρούμαι ανώτερος; Επειδή είμαι ο Γιώργος ανάμεσα σε έναν καρχαρία και ένα περιστέρι; Επειδή είμαι ο άνθρωπος ανάμεσα σε ζώα; Επειδή γράφω Ποίηση, επειδή μιλάω, επειδή κάνω παιδιά; Ή μήπως επειδή βάζω τα νύχια μου, μπορώ και πηγαίνω στα φεγγάρια και χτίζω τζάκια με την τηλεόραση απάνω για να ζεσταθώ; Ή μήπως επειδή κακοποιώ τις κόρες μου και κλειδώνω τη γριά μητέρα μου που έχει Αλτσχάιμερ μέσα στο αυτοκίνητο;

Προτείνω, λοιπόν, σε όλους τους δημάρχους, και κυρίως σ' αυτόν του δικού μου δήμου, να αναθεωρήσουν τους λόγους για τους οποίους έχουν τη θέση που έχουν, να σκεφτούν καλά πως δουλειά τους είναι η οργάνωση της κοινωνίας πάνω απ' όλα και τελικά να δράσουν ανάλογα, ξεκινώντας με την ασφαλή τοποθέτηση των αμέτρητων αδέσποτων σκύλων σε καταλύματα, όπου θα τους παρέχεται τροφή και νερό. Δήμαρχος δεν είναι μόνον η αλλαγή κουφωμάτων στο λύκειο, ή η τοποθέτηση νέου λέβητα στο δημαρχείο, με συγχωρείτε. Η ευθανασία είναι καταδικαστέα κι απορριπτέα, ενώ προέχουν η δημόσια υγεία και η ασφάλεια για τα κουκάκια. Να μην κόπτεστε για τη λύσσα, όταν δεν κάνετε κάτι για τον περιορισμό της. Γιατί τώρα είναι ευκαιρία να δείξουμε τι είδους άνθρωποι είμαστε. Είστε ζώα ή κτήνη, κύριοι δήμαρχοι, αντιδήμαρχοι, νομάρχες, περιφερειάρχες; Έχει τεράστια διαφορά.